

Cilt X

1951-53

TÜRKİYAT MECMUASI

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ TÜRKİYAT ENSTİTUSU
TARAFINDAN ÇIKARILIR

Müessis :

Ord. Prof. Dr. M. Fuad Köprülü

Müdür :

Prof. M. Cavid Baysun

İSTANBUL, OSMAN YALÇIN MATBAASI

1953

MURAD I. TESİSLERİ VE BURSA İMARETİ VAKFIYESİ*

M. Tayyib Gökbilgin

Osmanlı tarihinin ilk zamanlarına âit yazılı kaynakların başında vakfiyeleri mutalâa etmek mecburiyetindeyiz. Vakıfların asırlar boyunca enstitüsyon tarihi bakımından da taşıdığı müstesna ehemmiyet gözönüne alınırsa ve diğer resmî vesikaların, arşiv kayıtlarının, tahrir defterlerinin mefkud olduğu devir bahis mevzuu olursa, vakfiyelerin bir tarihçi için ne kadar kıymetli bir kaynak olabileceği kolaylıkla takdir olunur.

Osmanlı devletinin kurulduğu günden itibâren bir nevi arşivi bulunduğunu iddia etmek mümkündür. Hükümdar beratlarını, sancakbeyi bitilerini, kadı hüccetlerini de nazar-ı itibâra alarak bu vesikaların oldukça zengin bir kemiyet ve keyfiyette bulunduğunu söyleyebiliriz. Ancak, bunlardan bugün elimizde ne kalmıştır? XIV. asır için hemen hiç bir şey. XV. asrın ilk yarısı için de pek az şey. Bunlar ne olmuştur? Nerelerde kalmıştır? Ne vakit kaybolmuştur? Sonraları idare adamları veyâ vak'anüvis diyebileceğimiz ilk tarihçiler bunlardan hiç istifade etmemişler midir? Bunlar uzun, uzun münakaşa edilebilecek, üzerinde muhtelif faraziyeler yürütülebilecek mevzulardır.

İşte, böyle bir devrin tarihini, sosyal bünye ve karakterini, siyasî askerî... ilâh. sâhalarda rol almış şahsiyetlerin biyografisini yazmak isteyen bir tarihçi, eline geçen her türlü vakfiyeye müstesna bir kıymet ve ehemmiyet atfetmek mevki ve mecburiyetindedir. Onları tertip, tenkid ederek, sahihini ayırıp onu kıymetlendirerek şayan-ı istifade bir hâle getirmek vazifesi karşısındadır. Bu itibarla, burada bahis konusu edeceğimiz vakfiyeyi bu bakımdan mutalâa etmek, zarûrîdir.

İlk Osmanlı hükümdarları, bir taraftan, memleket açan, onu imar, iskân ve muhafaza eden, istikrarlı bir Türk cemiyeti kurulmasına hizmet eyliyen muhtelif sınıf ve mesleklerdeki kimselere temlikler, evlâdlık vakıfları yapıyorken, diğer taraftan, bizzat kendileri de, aynı maksadlarla, muhtelif yerlerde yaptıkları tesisler için vakıflar meydana getiriyorlardı. Bu tesisler ve bunlara yapılan tahsisler dinî olduğu kadar sosyal gayelere de hizmet ediyordu. Orhan Bey'in 724 tarihinde Mekece'deki zâviyeye yaptığı vakıf ile Adapazarı'nda Emir Ali-çiftliği, Kaymaklû ve Kuyumcılû köylerinde bu köylerin mescidleri için, «Karagöz

* Bu makale, XXII. Müsteşrikler Kongresinde (1951) bir tebliğ olarak okunmuştur.

vilâyetinde» (Geyve Akhisarı) Hüseyin-köyü ve Balçık köylerinde, tevliyetini bâzı Ahi, Fakih ve Kadılara tevcih etmek suretiyle, vücuda getirdiği vakıflar, Osmanlılar'da bu vâdide tesbit edilebilen ilk örnekler olarak görünmektedir. Orhan Bey'in oğulları Süleyman Paşa ile Murad I. de, babalarının eserine uyarak, bu yolda hayli faaliyet ve gayret göstermişlerdi. Tahrir defterleri Süleyman Paşa'nın muhtelif yerlerde muhtelif kimselere türlü hizmetler mukabilinde yaptığı vakıfları bize gösterdiği gibi kendi zâviye ve imâretine âit kayıtları ve vakfiyesini de biliyoruz. Tarafımdan neşredilen bir monoğrafide bunlara temas edildiği cihetle (XV-XVI. asırlarda Edirne ve Paşa Livâsı, vakıflar-Mülkler-Mukataalar, İst. 1952), burada, sâdece Murad I. in bu kabil vakıflarından, Malkara'daki tesisinden ve bilhassa yeni ele geçen Bursa Kaplıca İmaret-i vakfiyesinden bahsedeceğiz.

Bu hususta evvelâ, onun Ahi Musa'ya Malkara'da yaptığı evlâdlık vakfını zikretmek lâzımdır: Sultan Murad'ın, ahilerinden kuşandığı kuşağı Ahi Musa'ya kendi eliyle kuşattığı Malkara'da onu Ahi nasbettiğini ve onun nesline vakfedilen bu yere hiç bir pâdişah veya beyin, herhangi bir kadının müdâhale etmemesini bildiren ve gürre-i receb 764 (14. III. 1366) tarihini taşıyan türkçe vakıf-nâme mâlûmdur (nşr. Tahsin Öz, *Tarih vesikaları*, 1941, I. sayı 4).

Filhakika, o tarihten bir asır kadar sonraki tahrir defterlerinden itibâren gerek Ahi Musâ ve gerek oğlu Tayfur namına bu evlâdlık vakfı tesbit ve tescil edilmektedir. Murad I.'in buna benzer bir şekilde, şeyhliğini evlâdlık vakfı olarak verdiği, Malkara'da Yegân-Reis zaviyesi vakfı-ki bu isimde bir köyü ihtiva ediyordu,- Dimetoka'da kasaba civarında tekkesinin bulunduğu yerin tahsis edildiği, Abdal Cüneyd-zâviyesi vakfı, Karaca Halil nâhiyesinde Elmalı mezreasının bulunduğu yerdeki Timurhan Şeyh vakfı, yine Dimetoka'da Hacı Fakih'e verip de sonradan oğlunun adını taşıyan Yahşi Fakih evlâdlık vakfı bu husustaki diğer misâllerdir. Kezâ, Sultan Murad'ın, Malkara'da, hududu bir huccet-i şer'iyede tesbit ve tescil edilen, iki parça çiftliği temlik ettiği Hacı İbri isminde biri vardır ki, burasını kırk sene mülk olarak tasarrufunda bulundurmuş ve Murad II. devrinde (844=1440), Gelibolu ve Malkara sancakbeyi İzzeddin Balaban Bey'in subaşı huzurunda, bu yerlerin kızı Nurca'ya irsle intikali ve onun da, başka birisine satışı tanınmış ve bu hususta yeni bir huccet tanzim edilmişti.

Gerek evlâdlık vakfı gerek temlik suretiyle Murad I. tarafından yapılan bu tevcihler, Rumeli'de yeni fethedilen memleketlerin imâr ve iskânı, şenlendirilmesi gayesine mâtuftu ve asırlarca vakfiyet veya mülkiyetleri mahfuz tutulmuştu.

Murad I. in bizzat kendisinin de Malkara'da bir tesisi vardı: Sultan Murad, ağabeyisi Süleyman Paşa namına kasabada bir câmi yaptırmıştı ki, sonradan bu câmi, Gazi Hüdâverdigâr câmii diye şöhret bulmuştu. Bu câmie vakıf olarak kasabada bir hamam ile yanında iki dükkân yaptırmış ve buraya kadı olanın da müteveli olmasını şart eylemişti. Fâtih devrindeki bir tahrir defteri bu hamamın senede 6000, dükkânların da 180 akçe iradları olduğunu, mütevellinin günde iki akçe ücreti bulunduğunu tesbit etmiştir. Bu devirde bu câmide ders veren bir müderris ile Ahmed Fakih, Arab Hoca, Mevlânâ Muslihiddin veled-i Kadı Şahin gibi diğer bir takım vazifeliler bulunduğu da görülmektedir.

Bursa İmâreti Vakfiyesi

Şimdi asıl mevzuumuz olan Bursa'daki İmâret vakfiyesine geelim: Murad I.'ın Çekirge'de bir câmi ve medrese ile bir imâret yaptırdığı mâlûmdur. Bunun tarihini kroniklerimiz 767 de (1366) yâni Padişahın çocuklarının sünnet düğünü yapıldığı senede gösterirler (Krs. *Tevârih-i âl-i Osman*, Giese nşr. s. 24; *ayn. esr.*, Mehmed b. Elvan nüshası, s. 67; Saadeddin, *Tâcüttevârih*, I, s. 81). Vakfiyesinin 787 de (1385) tanzim edildiğine göre, bu tesis yirmi sene içinde ikmal ve evkafı da tesbit olunmuş demektir. O devirde «Kaplıca İmâreti» diye şöhret alan bu imâretin elimizdeki vakfiyesi, tanziminden 15 sene sonra, yâni, Yıldırım Bâyezid zamanında, 802 de (1400) çıkarılmış bir suretidir, tuğrasızdır. Başbakanlık Arşivinde, mâliyeden müdevver vesikalar arasında 162/5 numaradadır. 440 sm. uzunluğunda 25 sm. eninde olup âhrarlı şark kâğıdına yapılmıştır. Vakfiye metni 118 satırdır, başta 6 satırlık bir başlık, altta 10 satırlık bir zeyil vardır. 39 şâhid gösterilmiştir. Vakfiyenin başında, bunun, hayatını tercüme-i hâl kitaplarından öğrenemediğimiz, merhum Kadı Celâleddin Dede Bâli tarafından yazıldığı, «Bâyezid Han b. Murad Han» yâni vâkîfın oğlu bulunan Padişahın izniyle ve Bursa kadısı Mehmed b. Hamza b. Mehmed (Molla Fenârî) mârifetiyle ve, her halde, onun el yazısıyla, İmâretin vakıf şartlarına riayette ihtiyat göstermek üzere, mükerreren yazılarak bir suretin çıkarıldığı bildirilmektedir ki, vakfiyenin sonunda bu Padişâh tarafından vakfa, aşağıda zikredeceğimiz, ilâvenin yapıldığı hakkındaki kayıt ile aynı karakteri ve yazıyı göstermektedir. Bu son ilâve kısımdaki evâhir-i ramazan 702 (19.V.1303) tarihinin yanlış bulunduğu ve bunun evâhir-i ramazan 802 (25.V.1400) olması lâzımgeldiği muhakkaktır. Öyle anlaşıyor ki, Yıldırım Bâyezid bu zâviye ile babasının türbesine yeni bir vakıf ilhak edeceği sırada, belki, vakfiyenin zıyanına meydan vermemek mülâhazası ile, asıl vakfiyenin sureti

çıkartılmış, başına zikrettiğimiz kayıt, sonuna da yeni evkaf ve yeni şartlar kaydolunmustur.

Vakfiyeyi şu kısımlarda mutalâa etmek mümkündür:

I. — Vâkîf, emir-âzam, melik-i mülûk-ül arab v'el a'cem, hâmi-i bi-lâd-ullah, râ'i-i 'ibâd-ullah, nâsir-i esnâf-ül'adl v'el-ihsân sıfatları ile ve sultan ibn sultan Murad b Orhan halled-allâhu sultânehu ve... olarak zikredilmektedir.

II. — Vâkîf, saf ve hâlis bir niyyet ile hakkı, mülkü olan, yedinde ve tasarrufunda bulunamı hibe, tasadduk, habs ve vakfederek Kapluca nâhiyesinde «İmaret-i Kapluca» denilen zâviyeyi, hâvi olduğu bütün mekânlar, meskenler, matbahlar, mahtaplar...v.s. ile ihdâs, binâ ve i'lâ eylemiştir.

III. — Vâkîf, bu zâviyeyi ulemâ, meşâyih; sâdât, huffâz ve vâ'izlerden veyâ fukarâ ve mesâkînden müsâfir olarak gelenlerin ikametine vakf ve tahsis etmiştir.

IV. — Vâkîf, bu zâviyeye, Kaplıca'ya (Çekirge) tâbi olan havaliyi, bütün hududu, hukuku ile vakf ve tahsis etmiştir. Bu mıntakanın hududu kible tarafında Kestene-çukuru mevkiinden başlamakta, buradan Tekfûr-oğlu mevkii, sonra sırası ile Keşiş-dağı (Uludağ) kulesindeki meşhur ziyaret, Tilkülük-burnu, Ilıca, Söğüdlüce mevkilerinden geçmekte, Nilüfer ırmağına, daha sonra Saru-kaya, Kızıl-alan, Göde-deresi, Uğurlu-kıray, Emir-i ahur-vâdisi ve Kirazlû hududuna vasıl olduktan sonra Gök-eren hududuna, dikili taşlara, Kozlu-bağçe, Demür-kapu mevkilerine ve nihayet tekrar Kestene-çukuru mevkiine ulaşmaktadır. Bu hududun içinde kalan arazi-ki Imâretin evkafıdır-aşağı-yukarı bugün Uludağ'ın cenub ve garb taraflarını, kısmen Orhaneli ve Bursa köylerini ihtiva etmektedir. Vakfiyede zikredilen bu isimlerin bugünkü yer adları ile tamam mutabakatini tesbit etmek mümkün olursa vakfın vâzih hududu meydana çıkabilir. Maamafih, bundan hemen hemen iki asır sonra tahrir edilen Gazî Hüdâverdigâr Evkafı, bize, bu hudut içindeki köyleri tanıtmaktadır. (krş. *tahrir defteri* Nr. 1064, Başbakanlık Arşivi): Şöyle ki, Bursa'ya ve Kete nâhiyesine bağlı olarak gösterilen köylerden birçoğu (Kirazlû, Sipâhiler, Kavacık, Gökçe-ıran, Yenice, Mürseller, Çongarlar) bugün dahi isimlerini muhafaza etmektedirler. Vakfiyede ise bu köylerden hiç biri kaydedilmemiştir.

V. — Vâkîf, bu hudud içinde olan bütün köy ve mezreaları, ev ve meskenleri değirmen, otlak, bağ, meyvalı ve meyvasız ağaçları, bütün ehli hayvanları, büyük-küçük, kadın-erkek bütün reâyâyı, bağlarda ve mezrealarda sâkin bilcümle köleleri imârete vakfetmiştir.

VI. — Vâkîf, aynı zamanda, Mudanya kalesini, bütün tâbileri ile,

Bursa şehrinde biri kadınlara diğeri erkeklere mahsus iki büyük hamamı, Bursa'da 19 dükkânı, Eğir e köyünde bir kıt'a bağ ve bir göz değirmeni-içinde hizmet eden köleleri ile birlikte,-Ermenos köyündeki bir bağı, bir dinki imârete vakfetmiştir.

VII. — Vâkîf, bu evkafı kendi mülkünden ayırmış, elinden ve tasarrufundan çıkarmış, şer'î, sahih, musaddak, sarîh ve kat'î şekilde, bütün şartları hâvi olmak üzere, vakfetmiştir. Hibe, terhin, temlik ve itlâf edilemez. Halef ve vâris bırakılamaz, hiç bir suretle bozulamaz. Vâkîf, teyid edilen şekli ve tekid edilen şartı üzere cereyan eder, zamanla tenkis olunamaz. Bu vakîf, hûkûmdar, halife, vezir, kadı muhtesip veya nâsden hiç bir kimse tarafından tebdil, tağyir, tahvil, tâtil ve ihmal edilemez. Tebdiline teşebbüs, ibtâl ve tahviline kasdedenler harâmı irtikâp etmiş ve günâh işlemiş olurlar.

VIII. — Vâkîf, evkaf işinin tevliyetini ve nezâretini sadrâzâm Hayreddin Paşa'ya vermiştir. Burada iki vazife sadrâzâmın uhdesindedir. Muahhar vakfiyelerde, meselâ Bâyezid II. Edirne İmâreti vakfiyesinde, mütevellilik ve nâzırlık ayrı iki vazifedir ve iki adama tevdi edilmiştir. Kapluca İmâretinde Hayreddin Paşa imam, hâfız, nakib, hâdim, ferraş, câbi, tabbâh, nüvvâb gibi vazifelilerin nasb ve azillerine bakacaktır. Bunlardan her hangi birinin gayr-i lâayık hareketine vâkîf olursa evvelâ nasihat, sonra zecrî muâmele tatbik ve nihâyet azledecektir.

IX. — İmârete gelenler üç gün müsâfir kalabilecek ve bundan sonraki ikametleri mütevellinin reyine bağlı olacaktır. 'Ulemâdan, kibâr, meşâyih ve sâdâttan birisi müsâfir olduğu vakit vazifeliler lâayık vecihle hizmetlerinde bulunacak, hayvanlarına yem vereceklerdir. Müsâfir, fukaradan biri dahi olsa aynı suretle hareket edeceklerdir. Ancak fâsık ve târik-i salât olanların ikametleri temdid edilemeyecektir.

X. — Vâkîf, vakfın hâsılâtını evvelâ imârete, onun tamirine, galle sinin artırılmasına, sonra da zâviye masâlihine şart etmiştir. Bakiyenin öşrü mütevelliyeye verilecek, mütebakı, yukarıda söylediğimiz gibi, gelen giden müsâfirlere tahsis edilecektir. İmam, hâfız, nakib, ve sâirenin maaşları mütevellinin reyine göre tesbit edilecek, kezâ diğer tenvir ve teshin ihtiyaçlarını da mütevellî dilediği şekilde verecektir.

XI. — Vâkîf, vakıf mevzularından hiç bir şeyin bir seneden fazla icâra verilmiyeceğini, icâr müddetinin hitâmından önce başka bir icâr mukavelesi akdedilmemesini, evkafın zâlim, tâmi', mütegalibe kimselere icâra verilmemesini şart eylemişti.

XII. — Şayet mürur-ı zaman ile zâviye yıkılırsa vakfın hâsılâtı fukarâ-i müslimîne sarfedilecekti.

XIII. — Vâkîf, vakıf için evvelâ Allahı, sonra peygamberler, evliyâ

ve sulâhâ ruhlarını işhad etmekte ve hükümlerinin infazı hususunda da 'udûl ve iltifat cemâatinden, erbâb-ı kabûlden kimseleri şahid göstermektedir.

XIV. — Vakfiyenin tarihi evâsıt-ı cumad II. 787 (24. VII. 1385) dir. Bu târih Murad I.'ın şehzâde Savcı isyanı ile meşgul olduğu seneye tekabül etmektedir.

XV. — Şahidler arasında Kutlu Bey, Bekâr Bey gibi ümerâdan oldukları anlaşılan bâzı kimseler olduğu gibi Barımbay, Beybars şeklinde isimlere de tesadûf edilmektedir. Bir kısmı saray veya devlet memurları (Ahmed Çavuş el-Bevvâb, Hacı Sungur el-Hâdim) veya çocuklarıdır (Ali b. İsmâîl el-Muhtesib, Hacı Pulad b. Emirahur, Umur Bey b. Koskos Sübaşı). Şahidlerden bir kısmının da devşirmelerden veya mühtedilerden olduğu (Şerefeddin b. Abdullah, Fettah b. Abdullah, Mahmud b. Abdullah) görülmektedir. Maamafih, Orhan Beyin Mekece vakfiyesinde olduğu gibi hânedandan bir isim mevcut değildir. Vakfiyeye evâhir-i ramazan 802 de (25. V. 1400) ilâve edilen zeyilde, Yıldırım Bâyezid'in, babası Murad I. Zâviyesi evkaf ve vazifelerine ilhâken, satın alıp vakfettiği Kurşunlû adında sahilde bir zimmî köyü bahis mevzuudur. Bu köyün geliri de Kapluca İmâreti zâviyesine, babasının türbesine tahsis edilmiştir. Şöyle ki, bu zâviyede ders veren müderrise günde 12 akçe, bu müderristen ders gören talebeden her birine birer akçe olmak üzere günde 18 akçe, subyan muallimine günde iki akçe, türbede kur'an okuyanlardan her birine günde dört akçe olmak üzere 60 akçe, hatibe günde bir akçe verilecek, mütebakisi Zâviye masârifine harcanacaktı. Müderrisin, muallimin ulûfelerinin bu zeyilde tasrih olunması, Murad I. medresesinin ve mektebinin Yıldırım Bâyezid zamanında ve onun tarafından faaliyete geçirildiğini hatıra getirmektedir. Maamafih bu vazife sâhiblerinin vaziyetlerinin bu tarihte (802=1400) tesbit ve tahrir edilmiş olması da mümkündür. Vakfiyenin arkasında mühürsüz ve dolayısıyla sûret gibi kabul edilmesi lâzımgelen bir hucet kayıtlıdır ki, 26 rebi II. 873 de (13. XI. 1468) Kapluca İmâreti evkafından Bursa'daki dükkânlardan birinin Mahmud Paşa (Sadrâzam) evkafına kiralanması hakkındadır ve hucetini yazıp tescil eden Edirne kadısı Mevlânâ Mustafa b. Yusuf (Hocazâde) dir. Bu tarihte Murad I. İmâreti evkafı mütevellisi ümerâdan Hacı Ali Bey b. merhum İsâ Bey bulunmakta idi.

İşte, bütün bu hususiyetleri ve verdiği malûmat ile, bu vakfiye XIV. asır müesseseler tarihimiz için kıymetli bir vesikadır. Aslının ve hucetinin orijinal olmamasına rağmen, on beş sene gibi kısa bir zaman sonra bu sûretin çıkarılmış olması, zeylinin Molla Fenâri tarafından yapılması, vesikanın kıymetini artırmaktadır.

بسم الله الرحمن الرحيم

هذا صورة ونسخة العالم السعيدة المستنسخة
الى بها القاصي من حلال الدين في يوم الاثنين
لشعبان ما من السلطان ان السلطان بايزيد خان
اعني ابن الولاة اولم اعطى على الكاهن اسمها
ملوك الصوريه من غير احاطة بها بسروطها المذكورة
والا بغير حق من حقها في كل ما يرد
المجوسه عما يشاء

احمد لله كما سفل ظلام الظلم من الترتيب ليرفعه من الجحيم والارواح
ووضع على الارض في حرام الامار الصلوة الشدة الذي يعطى من جليله راضفوا في احسن
الاحبار ونفوس احبارهم عبيد في حمله من الامير ونفوس احبارهم في هذه الدار
ادخل ملكه في ملك تلك الحمار واحمد في مضانه والناحية للدار القمار في حمله
لا اله الا الله وحده لا شريك له مبارك في الصلوة على كل النصارى وهم
ان محمد بن عبد ورسوله الذي اسلمنا لاهلنا طاعة الانوار والفرار
المعالي لعل ولا نكاح على الله عليه وعلى عمر بن الخطاب وصحابة الكرام
الانبا الى يوم القيامة بعد ان لا اله الا الله في ملك من العرش وشجرة

حامى ملا الله راعى الله ما سطرنا من العدل والاحسان واصبر عند
 حاسر سجدة الصلوات باطرشاس الزمان سلطان على سلطان ولا راد
 خلد الله سلطانا واعلى تان ما دار الحذر دافى ما دار البذر السائلان
 الدنيا الدنيا ما على المسه وهو على السله وعطش عن الرطوبه روفره على ر
 الارض والبرعها طار بك معهم باصبر على عدتها تحلقه غاما ما سطره
 صلواته وصبر عليه ونفى او فانه يحى ما صبر على الطاعا ساعا على
 مصره فانه في شجرة اخضر زاده واقصر على ابناء الهدى والفتى ان يكون
 والمعاد واعبد الوعد والاعاد عرولة على مرسل الله هو المعاد
 لظلك قد فاكه هاد وما كان هذا سوى كلمة فهاى ذكرها فاعرف
 واسعد على هبة الترفه معقها مساجد الانسان معروى سطره على ارجاء
 به خلا لا يمسك اضفانه وعائنه ما هو انما نسك الترابه وهو صدى
 وجسر لله صافى غشا الله تارة على صفا فداوى الغيا حواء صلات الله اعظم
 واسفاء طول الدعيه من راحة الى ان المصير الصدى والرضوا الله ورضى

حسنًا ضعفهم وهم احر كرم وعبدت ارض الله عليه السلام وخلفه
 محمود جاهد وحملته حميد بن زيد وظل ظلاله في كل موضع
 حتى قال عليه السلام الموشى ظل صدقه لولا ان الله جود بقصده في الدنيا وقال
 عليه السلام اذا ما راى ارضه يطير على الارض لا صد وجارته على السحاب
 وقد صالح له قوله وهو من وضعه عليه ووضعه عليه وسرجه حسانه لوجهه
 كل من علمت من حرمه خيرا واعلمت من سواه من لوانها وبنية اقدارها
 وهو نفع المرحوم وانه انيسر صاحبها ونفع كل امرئ من سائر
 نفعه وهو لا ينفق مال ولا ينون الا في الله بقلب سليم وهو من لوان
 المذكور وفقد الله خيرها وسهل عليه سبلها في كل جفد ولكل وجب
 من وجوبه ونصفه في ان اعرب عنه ذكره ونفع عليه هذا الوصف
 الذي يما يعضلا فما بعد في ذلك وصف الموقف له كونه الراوية التي احسن
 ونهاها ونهها في علها شاحيد من لوانها السهم وبعار من لوانها جميعا
 في محطته من الاماكن الساكن والمطبخ والمخاطب والمباين والمطاطب والامام
 التي نهاها من لوانها في كل لوانه ونفعه على الصادق والوارثين من العلماء

والمناجى والصلوات والخطب والوعاظ وكل من نزل فيها من الشاؤون القراءات
 يروون فيها ويستعملونها في شقوقها كلها في شاربها في سمعها في أذنها في
 رذنها في حواشيها في سبيلها في كل ما جمع حدودها في حقها في الجاهات
 البلي كسنة جفوى محدودة ومنه يصل إلى موضع مستحق كقوله تعالى
 صلوات الرب المنة الكافية كسنة طاعة التي فيها لها العاين منها
 يصل إلى كل مكان من ومنه يصل إلى الجهد يصل إلى كل واحد من
 يصل إلى الله المستحق منها ومنه يصل إلى موضع يستحقها من
 إلى قولك ومنه يصل إلى كونه درس ومنه يصل إلى غور لو كرس
 ومنه إلى ولا يوازيه ومنه إلى كرسا محدود ومنه يصل إلى قولك أن
 محدود ومنه يصل إلى الامتثال المسببة الجاهات التي يصل إلى الله الكبير
 ومنه يصل إلى حديث ومنه يصل إلى الامتثال المسببة الجاهات التي يصل
 إلى قولنا نحن ومنه إلى دور قوس ومنه إلى كسنة جفوى المنة كسنة
 وهذه كلها وقفا فيها من القرى والقرى في السور المستحقا في

والمسكن والمزارع والقطا وحول الاراضي والمراعي والكروم والاشجار الثمينة
 والاشجار الخضر والحبوب والبقول والاعشاب والكاسية فيها والراعيه فيها والاربعه
 والاربات والصغار والكبار في الاراضي جميعها ملك السالكين بها من
 سائر المزارع والكروم والاشجار والاراضي والاراضي والاراضي والاراضي
 بنطينها لكافة ساحل البحر مع جميع ما تعرف بها وليس لها ولا غيرها
 المستقط من مدينتها ولا غيرها من الاراضي والاراضي والاراضي
 في بلد روميا وقطعة كبريا والجنون كاسية في اكرجه كوي مع عدو له اجدية
 لها وقطعة كبريا في قريه منقوس والعتي دزنك وقطعة كبريا كابلانها
 كبريا المطلوع في جميعها في كل سنة من قريه منقوس وداران والاراضي والاراضي
 الله تبارك وتعالى هذه الاوقاف المذكورة عائله وافراده عن وجهه عن غيره من
 صفات سائرنا ونصدقا على كبريا سمعنا وجسنا سرقا حكمتا خائرا وطعنا
 سارا سارا فضاخا راعا على سراجها واما مقتضى كبريا واما السواد فخر
 الفاضل حاصلا بشرط الصق لا يهيب ولا يهيب ولا يهيب ولا يهيب ولا يهيب

الايام بعد ليلته فداك والامه الجاذبه على رقبته الوافق ليلته
 في الخروج هذا اذا كان الموتى خاضرا وان غاب يكون ذلك منطجا لراي من اعمدة ذرا
 نزل بها احد الغطاء الكبار التي في السائر بعد الجاذبه من على السطح
 على رؤسهم ولا يكون ذلك خصوصا الكبار معا بل كل من في رقبته على صدر
 البهيبل بقدر الى كبره وفي هذا الحد من لانه المكنة فلوهم فاذ اصبحت
 اللامه يكون قاسم بعد ذلك منطجا سطر الموتى او موت شاة ولا يمنع احد من
 النزول فيها الا ان يكون قاسما علينا سدا وسدعا مجر ليدنا والكل للصلو المع
 او بعضها من سطر وعمر اللامه بعد ان تغسل الموتى بالصبغ والصبغ الا
 ما افلا الله تعالى من فوايد سفل الوصف وزوايد بصفه كل وقت الى وقت
 فذان يدان اول انصر في عارة الوصف الكبري صلاح منسدا وتراجه فكله ان
 ذهب الجاذبه اليها وان استغنى عنها صرف الى عارة الموتى عليها وفي الرأيه
 وماله فاضل منها يعطى ويدفع غرة الموتى الى السائر الذي عليه
 وصانه فكل شاة في الباقي من صرف على الرأيه من الجاذبه التي في رقبته

بعد من كان له من حفظ العيب الجليل وعمره على حسب ما في التوفيق كذلك
 الا في شرا الذوات ومنها نقل الخط الفلذ وعمره كما سوف المصالح عليه في
 كثره كذلك جمع ما صرف في التوفيق الجلاوي في أيام التوفيق والذات والذات
 للاستعداد والعقد والعقد والقضاء والنفاز في الكائنات بها يكون علمها
 يراه التوفيق وشرطها العمل فانه قد يعاين ان لا يجرى الا في الوقت الذي قد
 احاطوا في الجاهل الكرم من سنة واحد ولا يعقد عليه عقد الجاهل اخرى حتى
 في الجاهل المعقود عليها الا في ما لا يجرى في الموضع لا ينفذ حتى في الموضع
 وفيها لم يدر فان اشد من الارواح وانطقت العباد بالله في الزمان في التوفيق
 انما هي في الموضع والاهل والنحو في موعدها في موعدها في حال الجاهل في موعدها
 السكون فيها صلتها العول في الموضع والاهل في الموضع في موعدها في
 في الموضع في الموضع في الموضع في الموضع في الموضع في الموضع في الموضع

